

Ἐν τοῦτοις ἡμέραις, Περικλῆ, αὐτὸς ὁ Μελισσιώτης ἀθηναῖος μου φάνηται καὶ πῦρος πατριώτης, ἀν' ὃν ψευδῆ καί ποτε ἡ κοπιήρ του γλώσσα ἀλλ' εἶναι ἄνθρωπος σωτῆς καὶ τῆς τετρακόσιας, κ' ἔριπυρ ἀντιράμακα, τιμῶντα τὴν πατρίδα, γιὰ τὴν φιλίαρχη δηλαδὴ καὶ γιὰ τὴν πιτυρίδα, συνθεῖται στίχους, εὐκόλα ἐκεῖ ποῦ σὲ κουρεῖται καὶ τραγοῦδι γλυκύτατα καὶ σ' ὅτ' ἐπιρὸν χορεύει, καὶ σὰν λεβέντης λιγερῆς, σὰν ἔξις παλλῆκῆρι εἰς τῆς ραγυῖδας στρόνταται καὶ παῖξι τὸ γυροῦν, πιστεῖω δὲ καὶ μόνος μου καὶ μ' ἄλλους τοὺς ἴδικους τοῦ πῶς εἶναι κριτικότερος ἀπὸ τοὺς κριτικούς του.

Ἄς δώσῃ δὲ τὸ φάρμακον, ποῦ ἐρημίσθη τὸσον καὶ τῆς πιτυρίδας κατακινῆ τὸν νότον, ἴσους κριτικούς ποῦ ἴαξις ἢ Χάριον τὰ μαζλά των καὶ πιτυρίδα μοναχὰ γεννοῦν τὰ καύκαλα των.

Π. Κι' ἐγὼ σκοπιῶν, Φασουλή, νὰ κόψω καὶ νὰ ράψω καὶ ἐν ἔθνικόν Εἰδύλλιον αὐθημερὸν νὰ γράψω. Θὰ βάλω μέσα τοῦ βουνοῦ βαρβάτα παλλῆκῆρι, τὸν Τσιγαρίδα, τὸν Γουλή, φλογίους καὶ γυροῦν, θὰ βάλω κλιρτικούς χορούς, σπληνάντερ, βερούρας, μὴ στρουίκα, δὸδ μαντροῦσκυλα, δὸδ τράγου, τρεῖς γαιδούρας, ποῦ δὲ μὲν ἴσῃ, βρὲ Φασουλή, κ' εἰς ἄλλα μὲ ὑγείαις...

κ' ἴσα τραγοῦδιχ βρισκονται μὲς σ' τῆς Ἀνθολογίας θὰ τὰ σκαρώσω ἔξωρα μὲ τραγῳδία πρώτης, ὅπου νὰ δαμονίζεται ἡ κάθε πατριώτης, καὶ νὰ θαυμάζον ἐκθαμβετῶν τῶν κριτικῶν τὰ πληθῆ τὰ σμῆρα, τὰ σπληνάντερ, τὰ πᾶτριά μας ἴση. Τὶ νὰ σοῦ πῶ... τὸ Θιάτρον πρὸς ἔργον μὲς καλεῖ καὶ τίποτε παράξενον, καυμῖνε Φασουλή, κ' ὁ πολυγράφος Φιντικλῆς, γνωστός εἰς τὴν ὕψηλον, τὴν γραμματολογίαν του νὰ κάμῃ Κομπούλλιον, ἀλλ' ἴσως γράψ' Εἰδύλλια καὶ ὁ Μητροπολίτης, ποῦ νὰ τ' ἀκούσῃ, βρὲ Φασουλή, καὶ συσσωμας νὰ φρίττῃ, καὶ μὴ σὸρὸ τῆς κριτικαῖς θὰ βράξῃ ὁ Γεωσάλης... Φ. Σέριες, μωρὲ, τί ἔλεγε γιὰ μὲς ὁ Περικλῆς; πῶς δὲ, τί θέλει ὁ Ρωμῆος ἐκεῖνον καὶ τὸ κάνει, εἰς ὅλα πρῶτος γενεαίται, εἰς ὅλα πρῶτος φάνει.

Κι' ἐγὼ νομίζω πῶς ἀρκεῖ μοναχὰ νὰ τὸ θέλῃς καὶ γίνεσαι μονημερῆς σοφῆς Ἀριστοτέλης... τὸ θέλω... ἔτελειώσω... κομμένο τὸ γέλιον... γεροτονοῦμαι πάνσοφος κ' δὲ, κ' ἐν πῶ μου στέκει.

Κι' ἂν εἶσαι μπόγιος τῶν σκυλιῶν καὶ σκουπίδας τοῦ κάρου πετᾶς ἴψηλὰ γιὰ μὲς στιγμήν καὶ πτέρυγας Ἰκάρου, καὶ πάλι μὲς σ' τὸ κάρου σου κατακυλάς εὐθὺς σὰν ὑψηλῆς ἀέτος κεραυνοβοληθείς.

Φάνει ὁ μέγας Σαββᾶδ σ' ἡμᾶς τοὺς φαμπαρόνους νὰ μὲς χαρίζῃ ἔμπνευσι καὶ νὰ μὲς δίνῃ χρόνους, κ' εἰς τοῦτο τὸ κλητηρὸν τῆς κληρονομίας Βασιλείων. Θὰ ἴσῃ καὶ Πέρση λουστρατζὴ νὰ ξερομυρῆ Εἰδύλλιον. Εἰς τῶν Μουσῶν τὰ νῆματα Ἑλλήνων παῖδες ἴσῃ...

Ἰδὼ σὰν ταῦρος, Περικλῆ, καθὲς ἐιστραηλαίται, κ' ἡ ἑκάλος ρητορικὴ κ' ἡ τείχη τῆς ἀμάκας, ποῦ δέχνται μεγαλοφρεμῆς καὶ τοὺς μεγαλοθάλας, κ' ὅλ' αἰ-τοιαῖται ἀρεταὶ τῶν νῶν ἀπόγονων δὲν εἶναι ἄλλο τίποτα παρ' ἕνας ἑστρως μόνον. Ἐδῶ δὲ ἴδους ἀρθροῦν τῆς φύσεως τὰ ὄωρα, χριτωμένιν ἄνθρωποι κ' Ἑπαγγιλίας χώρα.

Ἐμορφος κόσμος ἠθικός ἀγγελικὰ πλάσμιος, ὡς ἔλεγε κ' ὁ Σολωμός, ὁ τὸσον ἔμπνευσμένος. Καὶ νὰ δοξάζῃς τὸν Θεόν, καυμῖνε Περικλῆ, ποῦ σ' ἔριξε εἰς τὸν Ρωμῶν τὸν ζηλυτὸν μπουκίτο, κ' ἔτσι ἔμπρῃς ἱλευθῆρα ἴσῃν νοῦ σὺ σὰν τὸ βᾶνος δὲ ὅλα ν' ἀποραινῆσαι καὶ σὺ ὁ μπιγλιβάνης.

Π. Ἀλήθεια, πᾶσι κ' ὁ Ρενᾶν, ἀνήρ ὀνομαστός, καὶ τὸν Τσιγαρίδας πῆσαν, ληρῆς ἑξακουστός, Φ. Δὲν κλαῖω τόσο τὸν Ρενᾶν ὅσο τὸν Τσιγαρίδα, γιὰτι αὐτὸς ὁ θάνατος κοστίζει σ' τὴν πατρίδα.

Ἄν ὁ Ρενᾶν εἴλιγο φιλόσοφος σκαρτάδος, ἀλλ' ὁ ληρῆς τὸ καύχημα ὑπῆρξε τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἴσους βιωμῶς τῆς ἑσφαλῆ σφακτὰ ἐξελιστήρια κ' ἑδράκωσι τὴν πίστιν τῆς εἰς τὰ Χρηματιστήρια, τῶν δὲ Ρωμῶν τὸ Θιάτρον ἀθάνατον θὰ μείνῃ ἐν Ἑθνικόν Εἰδύλλιον κ' ὁ Τσιγαρίδας γίνῃ.

Ἔτσι μοναχ' ἀνδρίζεται ἡ τῶν Ρωμῶν ἀνδρεία κ' ἡ πίστις των κρατύνεται κ' ἡ νία κλειστήρια, καθὼς τὸν ἔλεγε ποτὶ ὁ Χρῆστος ὁ Ἀράτης...

Π. Ἔως ἰδὼ σταμάτησι γιὰτι παρετεράπη...

Φ. Ἀρῶ τὸ θέλει, Περικλῆ, τὴν ραχὴ μου σοῦ στρώνω...

Π. Κι' ἐγὼ μὲ τὴν σκοτώστρα μου γερὰ σὲ μαγαλαρόν.

Ἐκεί ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τοῦ Βλαβάνη τοῦ γνωστοῦ, ποῦ ἔνω κάτω τρίχει καὶ σ' τὴν Κωνσταντινούπολιν καθηγησιαν ἔχει, σπουδαιοτάτη Κιβωτὸς Νοελληνικῆ, γλαφυρωτάτη, σύντομος καὶ περιεκτικῆ. Αὐτὸ δὲ τὸ πολῦτον καὶ τρίτομον βιβλίον ἐκίδεται κομψότατα πρὸς χρῆσιν τῶν Σχολείων. Ἐκεῖ τεμάχια πείθων κ' ἐνὸς καὶ ἄλλου Βάρδου... ἐκίδῃς τὸ Κατάστημα τῶν ἀδελφῶν Γεράροδ, ὀνομαστοῦν καὶ πλῆστον ἐν Κωνσταντινουπόλει... εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Μαχμουδίου, ποῦ τὴν γνωρίζουν ὅλοι.

Χαμουδοπούλου τοῦ Μητᾶ λαμπρὰ Γεωγραφία, πολιτικὴ καὶ φυσικὴ καὶ στοιχειώδης ἄμα, καὶ τὴση γεωγραφικῆ ἰγκλίεται σοφία, ποῦ γεωγράφος γίνεσαι καὶ ὄνομα καὶ πρᾶγμα. Εἰς ὅλα λεπτομέρεια μ' ἐμβρίθειαν καὶ κρίσιν διὰ Σχολείων διδάχῃν καὶ Γυμνασίων χρῆσιν, πάσης Σχολῆς Δημοτικῆς καὶ Παρθενωγαίου... ἐκίδῃς τὸ Ἀλεξάνδρος ὁ Παπακωργίου.

Ἐρημηρῆς σατυρικῆ ἐντὸς μικροῦ ἐκίδεται, τὸ φοβερὸν ΜΑΣΤΙΓΙΟΝ, ποῦ κανεὶν δὲν ρειδεται. Ἀπὸ πολλὰ θὰ γράφεται καὶ δυνατὰ κοινῶν κ' ἀρεσκίμων καὶ θηλικῶν θ' ἀνάβῃ τὰ κανόλια, κ' ὁ μὴ γραφεῖς συνδρομητῆς σ' τὸ σπουχτερόν ΜΑΣΤΙΓΙΟΝ σ' τὴν μάννα ποῦ τὸν γίννησι δὲν ἄδερη καταφῶν.

Λόγοι Χριστιανικοῦ τοῦ Μιχαῆλ Γαλανοῦ, ἀρετὰ σημαντικοῦ μ' αἰσθημα, καρδιὰ καὶ νοῦ.

Ὁ Ρωμῆος γνωστόν σὲ κάνω — πῶς σ' ὅτ' σπῆται μου ἀνέθη,
σ' τὴν Νεάπολιν ἄνω — κ' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ἑνοδοχὸν Σιδῶν, — δὲ σ' τὸ λάβει τρεῖς σ' ὅτ' ἔδω,

μὲ Σκαῖτον μὲ μὲ μάρθα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆ,
καὶ μὲ χῆμα εἰχες ἄδερ, — ποῦται ἔλλεται μαμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορινθῆς» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προσαεῖου κοινότορος πολυῶ.